

„Opravdu nejhorší je ta nepatrná, ale přesto reálná možnost, že by mohl mít pravdu. Že když to uděláš a obrátíš všechny kameny, možná najdeš něco, co nemělo být nalezeno. Což je přesně to, co máme hledat, že jo? My v... tajné službě.“

K tajné službě se River připojil v mládí a následoval tak příkladu svého dědečka. David Cartwright byl mezi agenty legendou. River se stal terčem jejich vtipů, když během výcviku v dopravní špičce způsobil nevídaný chaos na stanici King's Cross, v důsledku čehož byl vyhoštěn do Slough House. Fakt, že padl za oběť léčky, byl skutečnou pointou vtipu, kterou ovšem skoro nikdo neznal a Riverovi nepřidala ani trochu směšná.

„Oddělení cestovních pasů,“ řekl nakonec, „zavalené obrovským množstvím nevyřízených žádostí. Jakmile se úředníci vrátili do práce, stovky z nich byly schváleny bez jakékoliv kontroly. Takže možná to někdo tam venku předvídal, že? Možná to bylo jako výprodej v oddělení falešných identit. A jaká může být lepší falešná identita než pravý britský pas? Od té doby už tolikrát obnovený, že jeho pravost je nade vší pochybnost.“

Stroje cvakaly a bzučely, blikaly a pípaly, ale postava na posteli se nehýbala a nic neříkala.

„Někdy si říkám, že bych byl radši na tvém místě,“ poznamenal River.

Ale vážně to zcela určitě nemyslel.

Catherine si té dodávky nevšimla. Všimla si ale vojáka u vchodu do metra.

Neměl uniformu – kdyby ano, nevěnovala by mu pozornost, jelikož řadoví vojáci se v Londýně vyskytovali na každém kroku. Ale vyzařovala z něj ostrážitost, kterou člověk získá pobytem na nepřátelském

území, bdělost skrytá pod pláštěm klidu. Dneska večer už se s jednou takovou setkala, a jestli měla dosud pochybnosti o tom, zda toto setkání bylo náhodné, či nikoli, rychle se rozplynuly. Držel srolované noviny, aby měl co dělat s rukama, a nestál ani tak na stráži, jako spíš vstřebával všechno kolem sebe; registroval každý pohyb a čekal na nějakou anomálii. Nebo ne na anomálii, opravila se. Čekal na ni.

Což znamenalo, že už ji viděl; a i kdyby si jí náhodou nevšiml, nyní ji musel zaregistrovat naprosto spolehlivě, protože udělala náhlý obrát o 180 stupňů a vydala se na opačnou stranu. Špatná taktika, ale ona nikdy nebyla tajnou agentkou – nikdy se nepohybovala v terénu. Nejblíže k operaci měla, když jí vyndávali mandle, a byla tohle paranoia? Když na ni dolehly staré špatné časy, když měla pocit, že cítí opojení z alkoholu, který nikdy nepožila, mohlo se stát cokoliv...

Neohlédla se, místo toho se soustředila na chodník před sebou. Kolem projela černá dodávka a ona musela ustoupit stranou, aby se vyhnula skupině teenagerů, ale pokračovala dál. Nedaleko byla autobusová zastávka, a pokud bude mít štěstí, ona i autobus tam dorazí ve stejnou chvíli. A v autobuse, pokud přijede, zavolá Lambovi. Pokud přijede.

Ulice nebyly zdaleka prázdné. Pohybovali se tu lidé v oblecích a kostýmcích, kteří zřejmě právě opustili své kanceláře, ale i ti v tričkách a šortkách; obchody byly stále otevřené, i když banky a sázkové kanceláře už měly po zavírací době. Dveře hospod a barů byly pootevřené a spolu s vydýchaným vzduchem vycházela z jejich vnitřků i směsice hudby a hlasů. Plavební kanál nebyl daleko a dnešní horký večer byl jako stvořený k tomu vydat se jeho směrem. Mladí lidé tu seděli na lavičkách se sklenkou vína v ruce nebo byli rozložení na piknikových dekách na trávnících kolem a psali si na mobilech. A Catherine stačilo jen zvýšit hlas, zavolat o pomoc...